Ο τρόπος επικοινωνίας του ανθρώπου με το Θεό (Αρχ. Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυκας Ι. Μ. Πατρών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 11 Νοεμβρίου, 2020

Ο άνθρωπος της σημερινής εποχής επιζητεί όλο και περισσότερο την **αποστασιοποίησή του από τον Δημιουργό του Θεό** . Επιθυμεί να απαλλαγή από τα «δεσμά», όπως ονόμασε τις εντολές του Θεού και της Εκκλησίας Του. **Η επιθυμία του αυτή, όμως, τον περιέσφιγξε με κάποια άλλα δεσμά, τα οποία, πολλές φορές αποδεικνύονται άλυτα και καταστροφικά** . Και αυτά είναι τα δεσμά της ύλης, της αβεβαιότητος, του φόβου, των παθών και του πνευματικού θανάτου. Δέσμιος ο αλλοτριωμένος από τον Δημιουργό του Θεό άνθρωπος δεν μπορεί να ενεργήση αυτοβούλως, παρά μόνον κατόπιν υποδείξεως του αμαρτωλού κόσμου και του φρονήματός του, αλλά και των παθών του.

Η αγία μας Ορθόδοξος Εκκλησία, που είναι η πηγή της ελευθερίας και της λυτρώσεως -ως Σώμα Χριστού- δεν παύει ευαγγελιζομένη, διδάσκουσα και χορηγούσα την Άκτιστη Χάρη, μέσω των ιερών Μυστηρίων της. Όμως, σε αυτήν στην όλη σωστική προσπάθειά της **χρειάζεται η συμμετοχή και η συνδρομή και του ιδίου του ανθρώπου**. Και αυτή η συμμετοχή - συνδρομή είναι το «θέλω» του καθενός από εμάς.

Ένα από τα πλέον ενδεικνυόμενα μέσα μετοχής στην Άκτιστη Χάρη του Τριαδικού Θεού και συμμετοχής του ανθρώπου στο αγιαστικό έργο της Εκκλησίας είναι **η προσευχή**, την οποία με την έλευσή Του ο Θεάνθρώπος Κύριος μετέτρεψε από τυπικό γεγονός σε πράξη ουσίας. Πράξη, η οποία **φέρνει τον άνθρωπο ενώπιον του Θεού, ώστε μέσω αυτής να αναγνωρίζη ότι ο Θεός είναι ο Δημιουργός του** . Είναι Αυτός που προνοεί και κινεί τα πάντα. Είναι Αυτός που υπάρχει συνεχώς μέσα και έξω από τον άνθρωπο.

Η προσευχή είναι μία από τις πιο σημαντικές πράξεις επικοινωνίας του δημιουργήματος με τον Θεό Δημιουργό του. Είναι μία διανοητική υπέρβαση. Με τον νου και σταδιακά με την καρδία του, έρχεται ο πιστός σε μυστική επαφή με τον Τριαδικό Θεό. Ο **Μ. Βασίλειος** μας κάνει κοινωνούς της προσευχητικής εμπειρίας του και πιστοποιεί το γεγονός ότι **η κατά τις προσευχές κοινωνία με τον Θεό επιφέρει ανυπολόγιστο πνευματικό κέρδος**. (Βλ. Επιστ. 150, ΕΠΕ 1, 114)

Όταν μελετούμε την αγία Γραφή ή ένα Πατερικό βιβλίο, «ακούμε» τον Θεό να μας «ομιλεί», υποδεικνύοντάς μας τι επιζητεί από εμάς. Κάθε φορά, όμως, που προσευχόμαστε, ομιλούμε εμείς στον Θεό. Έτσι, **η προσευχή καθίσταται η μυστική συνάντηση του ανθρωπίνου λόγου με τον Θεό Λόγο** , τον Σαρκωθέντα Λόγο του Θεού Πατρός.

Σκοπός του προσευχομένου ανθρώπου είναι να οδεύση, μέσω της προσευχής, προς συνάντηση του αγαπημένου Νυμφίου της ψυχής του, του Θεανθρώπου Κυρίου κι**εκεί να αναπαυθή**. Αλλά **και ο Θεάνθρωπος Κύριος, βλέποντας την προσπάθεια αυτή του παιδιού Του κατέρχεται προς αυτό**. Σ᾽ αυτήν την ανάβαση του προσευχομένου και την κατάβαση του Θεανθρώπου πραγματοποιείται η μακαρία συνάντηση ανθρώπου - Θεανθρώπου σε μία **κοινωνία αγάπης, εντός της οποίας ο άνθρωπος βρίσκει την κατά Θεόν λύση όλων των ψυχοσωματικών προβλημάτων του**.

Κάθε πότε, όμως, πρέπει να κάνουμε προσευχή;

Ὁ Απόστολος των εθνών Παύλος μας προτρέπει: «*Αδιαλείπτως προσεύχε- σθε*» (Α΄ Θεσ. 5, 17). Δηλαδή, να προσεύχεσθε πάντοτε. **Πώς, όμως, να προσευχώμαστε πάντοτε; Δεν έχει ο άνθρωπος τις εργασίες του; Δεν θα τρώγη, δεν θα κοιμάται;** Τι εννοεί ο Απόστολος Παύλος με την λέξη «αδιαλείπτως»; Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, οι οποίοι είναι οι αυθεντικώς ερμηνεύοντες την Αγία Γραφή, μας εξηγούν ότι αδιάλειπτος προσευχή είναι η καθ᾽ ημέραν εν Χριστώ ζωή μας. Όταν στην εργασία και στην συνεργασία σου είσαι δίκαιος, όταν αγαπάς και δικαιώνης τον πλησίον σου, σεβόμενος την ελευθερία του, όταν προσέχης να μην ψεύδεται ούτε να αισχρολογή ούτε να βλασφημή η γλώσσα σου, όταν αγωνίζεσαι όλη την ημέρα, για να κατορθώσης -θεία δυνάμει- όλα τα πιο πάνω, τότε επιτυγχάνης το «*αδιαλείπτως προσεύχεσθε*». **Ο όλος πνευματικός αγώνας σου, ο οποίος σε φέρνει ενώπιον του Δημιουργού σου Θεού και με τον οποίο νοιώθεις συνεχώς την παρουσία του Χριστού στην ζωή σου, γίνεται έτσι αδιάλειπτος προσευχή**. Βεβαίως, εξυπακούεται, ότι δεν θα παραλείπεται η διατεταγμένη ημερήσια προσευχή, πρωϊνή και βραδυνή, προ και μετά των γευμάτων. Υπάρχει δε και η προσευχή, η επονομαζομένη **νοερά προσευχή**, το «*Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με*», την οποία μπορούμε να λέγουμε όπου κι αν βρισκόμαστε.

Η Ορθόδοξος Ελλάδα μας και ο κάθε Ορθόδοξος Έλληνας διερχώμεθα σήμερα μία από τις δυσκολότερες περιόδους της Ιστορίας μας. Είναι αδήριτος η ανάγκη να χρησιμοποιήσουμε το κατ᾽ εξοχήν ενδεικνυόμενο και αποτελεσματικό όπλο, την προσευχή. Όλα τα μέτρα βοηθούν και συνεπικουρούν στην επίλυση των παντοίων προβλημάτων. Αυτό, όμως, που θα μας ενδυναμώση και θα μας λυτρώση από όλα τα δεινά είναι η μετά πίστεως και ορθής πνευματικής ζωής προσευχή. Διότι πάνω από

όλους και όλα ευρίσκεται ο Δημιουργός μας Θεός.

Ανάγκη, λοιπόν, **να γίνουμε προσευχόμενοι άνθρωποι, να επιστρέψουμε στην κοινωνία με τον Δημιουργό μας Θεό**, η οποία επιτυγχάνεται μόνον δια της προσευχής.

(Πηγή: Εφημερίδα "Πελοπόννησος" των Πατρών, 31/10/2020)